

JOSIP VANDOT:

Kekec nad samotnim brezdnom.

Planinska pripovedka.

10.

Večerilo se je tisti dan po tihem, širnem zagorskem svetu. Beli vrhovi na obeh straneh Male Pišence so zažareli v škrlatnem ognju, ki je svetil vseokrog, svetil tudi v ozko sotesko pod sabo. Zelena Kosobrinova planotica je zažarela v tistem ognju, da se je zdelo, kakor bi bilo stopilo z neba nekaj čudovitega, krasnega, česar ne more pojmiti človeško srce. Kekec se je čudil, ko je stopil iz Kosobrinove kočice in je videl okrog sebe tisto večerno zarjo. Pa se mu je zdelo, da živi vse okrog njega in diha, diha skrivnostno in pritajeno. Tresle so se skale v onem čudnem svitu; njivice so se tresle in tudi grmovje se je treslo, kakor bi resnično živelo in prestopalo sem in tja... »Hej, hej!« se je začudil Kekec še enkrat, »to je pa res čudno. Da so zdaj tu vaški paglavci, pa bi resnično mislili, da planotica živi in siplje same cekine tod okrog. Nemara pa bi jih bilo celo strah in bi pobegnili. Hm, mislili bi si, da samo škratje varajo in čarajo tod okrog. A škratov se boje paglavci; zelenih škratov se boje, da beže in se kar kadi za njimi... Pa ni škratov in tudi cekinov ni nikjer. Solnce gre za gore; daleč gre nekam, kamor ne more nihče. In tudi Kekec ne...«

A tista zarja je ugasnila po soteski, kakor bi trenil. Mračno je postalo širom okrog in tiho, tako tiho, da je Kekec skoro slišal utripanje lastnega srca. Le divji gorski potok je pel tam sredi soteske svojo enakomerno, zvonko pesem. Tu in tam je priletel iz skalovja črni mračnik in je pričel frfotati nad njivico. Nekajkrat je obletel njivico, potem pa je izginil v sivem mraku... Kekec pa se je pretezal tam na pragu, ker je čutil, da so mu roke vse otrple in odrevenele od težkega dela, ki ga je moral izvršiti danes popoldne. Zato pa je tudi stopil na prag, da se malo odsope in pretegne, ker so ga bolele vse kosti. Ravnokar je bil dovršil oder, kamor je položil truplo uboga Kosobrina. Pa to tudi ni bilo lahko delo in je utrudilo Kekeca

na vso moč. A Kekec se ni ustrašil tega dela in ni prej odnehal, dokler ni bilo delo izvršeno. Potem pa si je vendarle privoščil malo pokoja, da popolnoma ne otrpne. A Kekec ni dolgo počival na pragu. Ko je zagledal prvo zvezdo visoko tam gori na temnem nebu, se je obrnil in odšel v kočo.

Stopil je v izbo. Tam je stal oder, ki ga je bil Kekec napravil iz mize in nekaj dolgih desk. Sredi odra je ležal Kosobrin in je bil do vrata pogrnen s črnim platnom. Glava mu je počivala na beli blazini. Obraz mu je bil bled in oči zaprte, kakor bi spal trdno spanje. Deset lojevok, velikih in debelih, je gorelo kraj odra, da je bilo svetlo po prostorni izbi. Na črnem platnu, ki je pokrivalo Kosobrina, je ležalo pet velikih šopkov rdečega ravšja, ki ga je bila natrgala mala Mena tam gori na skalovju. Vsa izba je bila polna vonja, ki je prihajal iz žametnih čašic gorskega ravšja, in prijetno je bilo v izbi kakor tam na obronku, kjer cvete ravšje in dehti, dehti...

Mena je sedela na klopi kraj peči. Roke je bila prekrizala na prsih in je strmela nepremično na oder, kjer je spal njen dobrotnik večno spanje. Kekec se ji je približal in je sedel kraj nje. »Ali ni oder lep?« je izpregovoril potihoma. »Poglej, Mena, kako lepo gore vse sveče! Kakor v cerkvi, ko leži Jezus v božjem grobu in ga stražijo vojaki z dolgimi sulicami. In ravšje pogledj! Kako je rdeče, rdeče kot zvezde na božjem nebu...«

Deklica je prikimala z glavo. »Lepo je — vse je lepo,« je odgovorila šepetaje. »Pa ti si napravil vse to, samo ti, Kekec... O, nisem vedela, da si tako dober in priden. In pogumen si, Kekec, da nihče tako na svetu. Glej, da ni bilo tebe, pa bi ležal ubogi striček sam in zapuščen tam v strašnem jarku... A ti si ga spravil semkaj in se nisi ustrašil niti hudobnega Bedanca. Pa si pogumen, Kekec, strašno si pogumen!«

»Kaj tisto!« je dejal Kekec in je zamahnil z roko. »Veš, Menara, to ni nič! Malo sem se upehal in malo opraskal po kolenih. A drugega hudega ni bilo. Glavno je, da sem zaigral Bedancu pošteno poskočnico, da je kar mahal z rokami, ker mu je poskočnica tako ugajala... Pa to ni bila zadnja poskočnica. Zadnja šele pride jutri ali pojutrišnjem... Veš, Menara, zunaj se je že napravila noč, in ti si gotovo že zaspana. Zato pa bo dobro, če greš spat. Čuval bom jaz pri stricu Kosobrinu, vso noč bom čuval.«

A Mena je ugovarjala in nikakor ni hotela poslušati Kekca. »O, prav nič nisem zaspana,« je govorila. »Pri tebi ostanem in skupaj bova čula. Veš, Kekec, da te ne bo strah in ti ne bo dolg čas. Pa bova govorila, da bo krajši čas.«

»Hm,« je odvrnil Kekec in je pogledal od strani deklico. Mena pa je pričela pripovedovati o Bedancu, ki jo je tako lepo odvedel v

kočo onstran soteske in ji je obljubil vsega dobrega. O svojem trpljenju je pripovedovala Mena; o Bedančevem trpinčenju in njegovi neusmiljenosti ter o Kosobrinovi dobroti. Kekec jo je poslušal molče; a ko je Mena nehala pripovedovati, jo je pogladil po laseh in je rekel: »Sirota si, velika sirota, Menara! Dosti si morala pretrpeti in si dosti jokala. A rečem ti, Menara, da bo zdaj konec tvoji nesreči. Zdaj, ko te je našel Kekec in te povede domov. Saj Kekec ni kar tako, kakor so drugi paglavci. Kar poslušaj me, Menara, pa boš videla, kako znam jaz sukati ljudi in kako sem nasukal Bedanca. Kar poslušaj, Menara, pa boš gledala in se čudila na vso moč!«

In Kekec je pričel pripovedovati potihoma. Dolgo je pripovedoval o svojih nezgodah in o Bedancu. Mena ga je poslušala vsa zavzeta. Toda ker je pripovedovanje trajalo le predolgo in Kekec še vedno ni končal, se je naslonila ob peč. Glavica ji je zdrknila kar hipoma na prsi. Oči so se ji zaprle nehote, in Mena je zaspala. Kekec je utihnil, ko je videl, da deklica spi. Nasmehnil se je in je odšel potihoma v sosedno izbico. Prinesel je s seboj belo blazino in odejo, ki jo je razgrnil po klopi. Tiho je položil potem deklico na klop. Deklica se je samo zganila, a zaradi prevelike utrujenosti se niti prebudila ni. Mirno je spala tam na klopi in je sanjala kdove kaj.

Kekec se je pretegnil in je stopil k odru. Gledal je na mrliča in na goreče sveče, in oči so ga pričele ščemeti. »Siromak Kosobrin,« je vzdihnil. »Kako mirno počiva in se ne boji ničesar več na svetu. Še mar mu ni več Bedanca; še mar mu ni več divjega orla... Siromak Kosobrin! Da je moral umreti tako naglo...«

Kekca so ščemele oči vedno bolj, da ga je že skoro bolelo. Zato je stopil od odra in je odšel potihoma iz izbe. Odprl je vežna vrata in je obstal na pragu. Zagledal se je v noč, ki je mirovala vsepovsod. Nebo je bilo pokrito s tisočerimi velikimi, svetlimi zvezdami, ki so se tresle neprestano na visokem nebu. Mrzel vetrec je vel skozi ozko sotesko, in iz globočine je prihajalo zamolklo, enolično šumenje gorškega potoka. Živega glasu ni bilo širom okrog. Samo dvakrat se je oglasil iz nasprotnega brega lisjak. Zalajal je zateglo, hripavo, potem je bilo spet vse tiho... »Pozno bo že,« je zamrmral Kekec, ko je gledal na zvezde in je videl, da so se pričeli vrhovi gorá svetlikati v bledikasti luči, ki jo je trosil tja zapozneli mesec.

Kekca je stresel mraz. Zato pa se je obrnil in je odšel nazaj v izbo. Sedel je na klop in je zaprl oči. Zaspanec se ga je pričel lotevati, in Kekec se je držal komaj pokonci. Še enkrat je pogledal na spečo Meno. Potem pa se je kar zleknil in je podložil roke pod glavo. Naponi prejšnjega dne so ga utrudili tako, da ni mogel več vzdržati. Mislil se je pač samo malo zlekniti. Toda še preden je mogel treniti trikrat z očmi, je trdno zaspal...

Prebudila ga je Mena. Kekec je skočil pokonci in si je pomel oči. V prvem trenutku se niti zavedel ni, kje je pravzaprav. Toda zagledal je oder in goreče sveče, in hipoma mu je bilo vse jasno. »Hm, nekaj sem zadremal,« je dejal in je gledal skozi okno, odkoder se je usipala jasna dnevna svetloba. »Glej no — pa saj je že dan, svetli dan... Da sem mogel spati tako dolgo — čudno, čudno...«

»Pojdi v kuhinjo, Kekec!« je rekla Mena in se mu je nasmehnila. »Zavrela sem mleko. Vem, da si lačen in ti skodelica gorkega mleka ne bo škodila. Kar pojdi, Kekec!«

Kekec je res odšel v kuhinjo. V mleko si je nadrobil rženega kruha in je pričel hlastno jesti, ker je bil resnično lačen. »Pa ti, Menara, si zavrela mleko?« se je čudil. »A kje si dobila mleka?«

»Kozi sem pomolzla,« je odgovorila mala deklica. »Veš, Kekec, dve kozi imamo tam v hlevčku in eno ovco. Dve ovci smo imeli;

a eno je odnesel oni-le dan divji orel... Ne bo nama nič hudega, Kekec. Vsega si je priskrbel stric Kosobrin, in zato ne bova lačna. Jaz bom kuhala. O, dobro znam kuhati! Saj sem morala kuhati Bedancu; pa bi zdaj ne znala? Le bodi brez skrbi, Kekec!»

Kekec se je čudil in je gledal deklico, ki je pridno pomivala leseno posodo tam ob ognjišču. »Saj verjamem, Menara,« je rekel, ko je izpraznil skodelico. »Vedel sem, da si pridna deklica. Zato ti pa verjamem... A veš, Menara, da morava danes zakopati ubogega strička Kosobrina? Glej, jaz mu bom stesal rakev. Grob mu izkopljem tam gori ob grmovju kraj njivice. Pa bo počival v njem stric Kosobrin mirno in brezskrbno, ker ga ne bo motil nihče... Takoj se spravim na delo, in popoldne zagrebeva nesrečnega strička.«

In Kekec je odšel takoj na delo. Desk je imel dosti na razpolago. Zato pa je kar naglo zbil rakev in je bil prej gotov, nego si je mislil. Vzel je potem lopato in se je napotil tja gori h grmovju. Tam pa je izkopal globoko jamo. Delal je neumorno in se niti ni zmenil za vroči znoj, ki mu je curljal neprestano s čela. Šele, ko se mu je zazdelo, da je jama zadosti globoka, se je odsopel in si je obrisal z rokavom znoj z obraza. Stopil je tja doli h koči in je zgrabil leseno rakev. Ponesel jo je v izbo in jo je položil na tla. — »Menara, jaz sem gotov,« je rekel. »Vse ne pomaga nič. Zdaj morava položiti mrtvega strička v rakev in ga ponesti v grob. Pa mi boš nekaj pomagala, ker sam ne morem.«

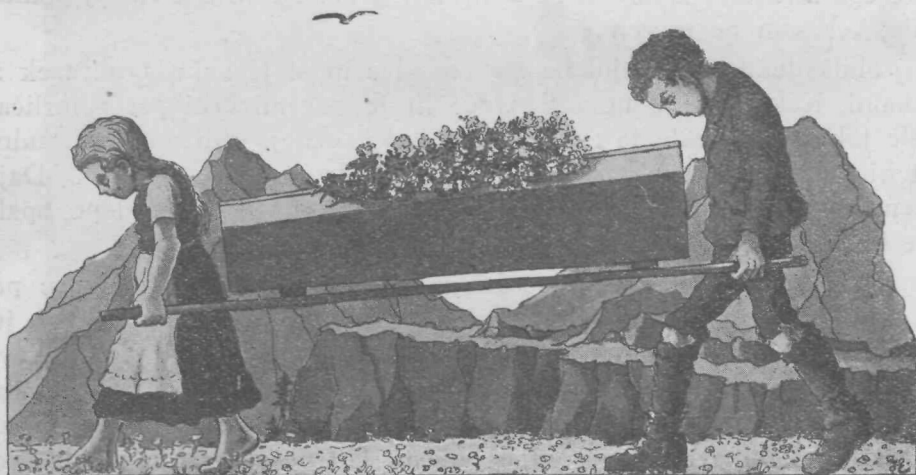
Mala deklica je zajokala na ves glas in si je zakrila obrazek z rokami. Kekec pa je upihnil sveče in je odgrnil črni prt z mrliča. »Ne jokaj, Menara!« je rekel mali deklici. »Glej, tudi meni je hudo, da bi najrajši jokal. Pa nočem, ker vem, da ne pomaga nič... Daj, Menara, položi blazinico v rakev, da bo stric Kosobrin lepo spal. Ne boj se, Menara, prav nič se ne boj...«

Deklica je vzela blazinico in jo je položila v rakev. Kekec pa je rahlo in previdno dvignil mrliča. Spustil ga je v rakev in ga je zavil v črni prt. Naglo je vzela pokrov in ga je poveznil na rakev. Mena je zavpila in je še huje zajokala. Tudi Kekca je bolelo v srcu, da so mu bile oči vse solzne in je stiskal ustna. A Kekec se je držal in ni hotel pokazati svoje silne bolesti. Hitro je zgrabil za kladivo in je zabil pokrov h krsti. — »Pomagala mi boš, da ga poneseva do grmovja,« je dejal Meni. »Težka je rakev in sam je ne zmorem. Le lepo jo primi tam pri znožju in nikar ne joči, Menara! Moralo je priti tako, in ti ne moreš pomagati. Pa tudi jaz ne.«

In prijela sta rakev in sta jo nesla iz koče. Mimo njivice sta stopala brez besed. Obema je bilo hudo v srcu in mislila sta na siromaka, ki ga je zadela tako nagla smrt. Ihtela je mala Mena, in solze so ji vrele iz oči in so padale na belo rakev. A Mena je vedela,

da so te solze zaman in da ne priključijo nikoli več nesrečnega strička v življenje. A vendar je ihtela, ker ji je bilo v srcu hudo in ni znala mala sirotica ničesar drugega. Dospela sta do jame. Kekec je vzel z rame vrv in jo je ovil okrog rakve. Počasi sta spustila rakev v jamo. Obsula sta jo z rdečim ravšjem, in Kekec jo je pričel zasipavati s črno prstjo. Kmalu, kmalu je bil grob zasut, in nad Kosobrinom se je dvigala visoka gomila.

Deček in deklica sta pokleknila. Roke sta sklenila in sta pomolila gorko molitev za rajnega. Nato pa sta vstala in sta se napotila molče proti koči. Dolgo sta molčala. Šele ob koči je izpregovoril Kekec in je rekel: »Hm, strica Kosobrina ni več... Glej, Menara, odšel je na drugi svet in bo pazil na naju, da se nama ne dogodi ničesar hudega. Pa ne žalosti se, Menara, preveč! Saj bo še vse dobro. Nekega dne pobegneva odtod. In Bedanec naju ne bo nič več strašil. Le meni verjemi, Menara, da se bo zgodilo tako... Lepo bova zdaj gospodarila na Kosobrinovi domačiji in bova ugibala, kako se iznebiva nevšečnega Bedanca in mu zagodeva zadnjo poskočnico. In Bedanec bo še plesal, da joj! Saj sem mu prisegel tako in prisege se bom tudi pošteno držal! Kar meni zaupaj, Menara, in videla boš, da se ti ne bo treba ničesar bati. O, izmislim si zvijačo, ki bom z njo prekanil Bedanca. Če danes ne, pa jutri gotovo... Ali si slišala, Menara?«

»Slišala sem, Kekec,« je odvrnila mala deklica. »Strašno si pogumen, in zato ti verjamem. Samo tega se bojim, da Bedanec pridrvi semkaj. Pa naju pograbi. In hudo bo nama, Kekec, joj, tako hudo, če naju pograbi Bedanec... Ali se ne bojiš, Kekec?«

»Kaj?« je vzrojil Kekec na ves glas. »Jaz naj se bojim Bedanca? I, še nikoli se ga nisem bal, pa se ga tudi ne bom... O, le naj poizkusi, pa naj pride semkaj! Ne vem, če bo potem odšel odtod tako zdrav

kakor včeraj iz jarka. Še imam jaz pesti, in tudi Bedancu je ostalo še nekaj dlak v bradi. Le naj poizkusi, če še ni spoznal Kekca zadosti! Le naj poizkusi, ti rečem, Menara!»

Mena se je začudila na vso moč in je sklenila roke. A Kekec je še nekaj godrnjal in je bil ves zlovoljen. Odšel je na skalovje in je sedel vrh prepada na belo skalo. Zrl je na ono stran soteske in je mislil, da zagleda Bedanca tam na goličevju. A Bedanca ni bilo nikjer. Kekec se je skoro oddahnil, ko ga ni nikjer zagledal. Saj je skrbelo Kekca, jako ga je skrbelo in se je samo delal pogumnega in brezskrbnega. Dobro je vedel, da je Bedanec na sledi skrivni poti, ki drži v Kosobrinovo domovanje. In bil je tudi prepričan, da bo napel Bedanec zdaj vse sile, da ulovi Kekca in Meno. Zato pa mu je bilo v srcu polno bojazni in velikih skrbi, da je Kekec kar glavo povešal. O, za sebe se Kekec ni bal. Le za Meno se je bal, za malo sirotico, ki se vsa trese v strahu in se tako boji Bedanca.

»Hm, nečesa se moram domisliti!« je premišljal Kekec tam na skali. »Na večne čase pač ne bom sedel v tej divjini. Lahko bi šel domov. Pa kaj mi pomaga, če pa pride Bedanec za mano po moji sledi in me zagrabi, še preden bi mogel sesti doma za mizo... Tu sem še najbolj varen. Samo Bedanec ne sme iztakniti skrivne poti; potem pa bo vse dobro. A kako naj to preprečim, ko pa niti sam ne vem za tisto skrivno pot? — Ovbe, da more biti to tako težko, tako težko! Pa bi se lahko zdaj smejal Bedancu na vse grlo, da ni tiste preklicane skrivne poti. Hm, ne preostaja mi nič drugega, kakor da grem in poiščem tisto pot. Potem pa bomo govorili in si izmišljali naprej... Resnično — to bo še najbolje...«

Kekec je vstal in se je napotil proti koči. Mena je ravno prignala iz hlevčka svojo živinico, da jo požene na pašo. »Prav, prav, Menara!« je dejal Kekec dobrovoljno. »Kar ženi past! Jaz se bom pa malo ogledal po svojem novem domovanju in bom pospravil vse. Potem pa pridem za tabo, da se malo pogovoriva.«

Mena je odšla za živinico; Kekec pa je stopil v kočo. Iztikal je tam vseokrog in je utaknil v vsako reč svoj nos. Ko se je naveličal iztikanja, se je spravil na delo. Hitro je odnašal iz izbe vse, kar mu je bilo na poti. In ni preteklo pol ure, pa je bila izba pospravljena. Niti najmanjša stvarca ni kazala več, da je ležal pred dobro uro tu v tej izbi mrlič na odru. Kekec je bil zadovoljen s svojim delom. Zato pa se je napotil še v ozko klet, da se tam malo ogleda. Klet je bila temna in napolnjena s poljskimi pridelki.

»Hm, tu nekje se mora pričenjati tista skrivna pot,« je premišljal Kekec, ko se je oziral po temni kleti. »Nikjer drugje mi je ni treba iskati. Po luč pojdem in iztikal bom povsod. Prej ne odneham, dokler ne najdem tiste poti. O, Kekec ima dober nos. Že marsikaj sem

iztaknil; pa bi ne mogel iztakniti tiste siromašne poti, ki jo išče Bedanec že leto dni? He-he, Bedanec ima svoj nos, a Kekec ima tudi svojega...«

Kekec se je posmejal in je bil ves vesel svoje misli. Odšel je iz kleti in je stopil pred kočo. A videl je, da je že nekam pozno. Zato pa ni šel po luč, ampak se je napotil proti grmičevju onkraj njivice. »Jutri, jutri poiščem tisto preklicano pot, ki me tako straši in plaši,« si je govoril. »Jutri te pretečem, Bedanec, in potem se le obriši pod nosom! Mar misliš, da bom javkal zdaj tukaj, kakor je javkal rajni stric Kosobrin? Oj, Bedanec, ti resnično še ne poznaš Kekca! A rečem ti, da ti bo še presedalo moje sosodstvo...«

Onkraj grmičevja je dobil Meno. Sedela je na mahoviti trati. Roke je bila sklenila na prsih. Bila je vsa tiha in je gledala žalostno predse. Živinica se je pasla mirno med grmičjem, in Meni niti trebalo ni, da bi jo zavračala. Kekec se je ustavil kraj nje in jo je gledal. Smilila se mu je sirotica, da ga je v srcu kar bolelo. — »Menara,« je izpregovoril in se je dotaknil deklice z roko. »Vem, da si žalostna zaradi ubogega strička Kosobrina. Pa saj sem ti že rekel, da se ti ni treba žalostiti. Oj, glej, Menara! Tudi meni je hudo. A jaz se ne menim za to. Da me ni sram, veš, kar zapel bi lepo pesem, da bi se Bedanec usajal še huje. Pa ne smem peti; zaradi mrtvega strička ne smem peti. Grdo bi bilo. Ali ne, Menara?«

Deklica ga je pogledala in se je nasmehnila. »Res, Kekec — grdo bi bilo,« je odvrnila. »Kaj bi rekel ubogi striček, če bi te slišal? O, hudo bi mu bilo in bi ti zameril. Zato pa je bolje, da danes ne prepevaš.«

Kekec je že hotel odgovoriti. Toda tedaj je zamahnil z roko in je pogledal na nasprotno stran soteske. Zagledal je Bedanca, ki se je ravnokar priplazil iz globokega jarka. Kekcu ni dalo miru, ko je videl Bedanca. Kar zasrbelo ga je in nič drugega ni mogel, kakor da je poskočil na skalo. Z rokami je plosknil in je zavpil: »Hej, stric Bedanec! Ali me slišite? Ali že zopet iztikate tamkaj in iščete skrivne poti, ki bi vas povedla do mene? — O, le iščite, stric Bedanec! Jaz vam povem, da je ves vaš trud zaman... Nikoli več ne pridete do Kekca, nikoli! Nekoč ste ga imeli — a je vam pošteno zaigral, da ga ne pozabite nikdar več... Le lovite Kekca! Le ulovite ga, stric Bedanec! He-he, ako morete, ako morete...«

Kekec se je zasmel na ves glas. A Bedanec mu je zažugal s pestjo in je odgovoril: »Čakaj, paglavec, čakaj! Že jutri boš zopet v mojih pesteh in priklenem te na streho, da boš namesto sokoliča odganjal sove. Že sem našel skrivno pot — glej, tu doli v jarku se pričinja. Kekec, Kekec! Le pošteno se naspi nocoj, ker jutri se ne boš utegnil... Čakaj me, ti paglavec nemarni!« — In Bedanec se je

zagrohotal prav grdo in strašno, da je Kekca zazeblo po vseh kosteh. Prestrašen je gledal za Bedancem, ki je šel preko goličevja in se je smejal vedno huje in glasneje, dokler ni izginil tam gori v goščavi.

»Ovbe, ovbe! Ali si ga slišal, Kekec?« je zajokala Mena in se je prijetla v strahu za glavo. »Jutri pride semkaj — gorje bo nama jutri... Reši me, Kekec, strašnega Bedanca me reši!...«

Kekec se je prebudil hipoma iz svoje otrplosti, ko je slišal Menin jok. »Pa kaj že zopet tarnoš, Menara?« je vzrojil in je bil jezen na vso moč. »Saj še ni Bedanca tukaj. Pa ga tudi ne bo tako kmalu... Kaj misliš, da je res našel skrivno pot? Saj je ni, Menara, saj je ni. Veš, Bedanec se samo laže, da bi naju oplašil. Če bi vedel za pot, bi ne rjul na oni strani, ampak bi pridrvel semkaj... Laže se, Menara, grdo se laže... Le meni verjemi in nikar ne tarnaj!«

In Kekec jo je pregovarjal in jo je naposled tudi potolažil. Mena si je obrisala solzni obrazek in se je nekoliko pomirila, ko je videla, da Kekca ni prav nič strah. Kekec se je delal brezbriznega in se je neprestano posmehoval Bedancu. Nazadnje pa je še celo rekel: »No, pa če tudi pride jutri — kaj zato! Bom vsaj lahko obračunal z njim in mu zagodel obljubljeni poskočnico... Hej, Menara, le naj pride! Boš videla, kako znam jaz obračunati...«

Kekec se je samo delal pogumnega. Saj v resnici niti vedel ni, kako naj obračuna z Bedancem...

Zoranček in solnčece.

*Zoranček si solnčeca želi,
izteza po njem svojo roko,
a on je še majhen možak
in solnčece je visoko.*

*Ej, Zoranček, pusti mi to,
saj solnčka ne moreš doseči!
Ko boš pa nekoč cel mož,
mogoče se ti posreči.*

*Veš, dete, solnce gori,
stezice do tja so žareče...
In mnogo se človek poti,
preden pride do srečel!*

Anica.